

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 343/2013-89

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. B. K., B., a mal. R. K., B., zastúpeného zákonným zástupcom JUDr. B. K., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 14, čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 7, čl. 24 ods. 1 a 2, čl. 33 ods. 1 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a čl. 54 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 3 a čl. 35 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P/135/2012, postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 4 P/102/2012 a jeho uzneseniami z 30. mája 2012 a 27. júna 2012, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod 2 CoP/69/2012 a jeho uznesením z 31. augusta 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo/381/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. B. K. a mal. R. K. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2013 doručená sťažnosť JUDr. B. K. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a mal. R. K. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“ alebo spoločne len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 14, čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 dohovoru, práv podľa čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 7, čl. 24 ods. 1 a 2, čl. 33 ods. 1 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a čl. 54 charty a práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 3 a čl. 35 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P/135/2012, postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 P/102/2012 a jeho uzneseniami z 30. mája 2012 a 27. júna 2012, postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod 2 CoP/69/2012 a jeho uznesením z 31. augusta 2012 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo/381/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2013 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

Nosným dôvodom sťažnosti je nesúhlas sťažovateľov s postupom Okresného súdu Bratislava V, ktorý návrh sťažovateľa v 1. rade na pozbavenie odporkyne

(matky sťažovateľa v 2. rade) výkonu rodičovských práv a povinností vo vzťahu k sťažovateľovi v 2. rade postúpil okresnému súdu ako miestne príslušnému, a ten následne uznesením č. k. 4 P/102/2012-156 z 30. mája 2012 ustanovil sťažovateľovi v 2. rade kolízneho opatrovníka v konaní a uznesením č. k. 4 P/102/2012-194 z 27. júna 2012 zamietol námietku miestnej nepríslušnosti sťažovateľa v 1. rade. Sťažovatelia súčasne namietajú aj uznesenie krajského súdu č. k. 2 CoP/69/2012-228 z 31. augusta 2012, ktorým na odvolanie sťažovateľa v 1. rade krajský súd uznesenie okresného súdu č. k. 4 P/102/2012-156 z 30. mája 2012 potvrdil a súčasne na základe námietky sťažovateľa v 1. rade rozhodol, že vo veci je na konanie príslušný okresný súd. Napokon sťažovatelia nesúhlasia ani s obsahom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo/381/2012 z 28. februára 2013, ktorý konanie o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu v časti, v ktorej krajský súd vyslovil, že na konanie vo veci je príslušný okresný súd, zastavil a v časti, v ktorej bolo uznesenie okresného súdu potvrdené, odmietol. Z rozsiahlej argumentácie obsiahnutej v sťažnosti vyplýva, že postup označených súdov považujú sťažovatelia za „*nelegitímny*“ a ich rozhodnutia za „*protizákonné a neústavné*“.

Sťažovatelia v sťažnosti žiadajú, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, že postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P/135/2012, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 P/102/2012 a jeho uznesením č. k. 4 P/102/2012-156 z 30. mája 2012 a uznesením č. k. 4 P/102/2012-194 z 27. júna 2012, uznesením krajského súdu č. k. 2 CoP/69/2012-228 z 31. augusta 2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 2 Cdo/381/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2013 boli porušené *«základné práva a slobody, ako aj ľudské práva a základné slobody maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa zaručené medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je viazaná SR, zaručené: čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 12 ods. 1 Ústavy SR a čl. 12 ods. 2 Ústavy SR, čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, čl. 41 ods. 1 Ústavy SR, čl. 12 ods. 4 Ústavy SR, čl. 14 Ústavy SR, čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), čl. 6 ods. 1 citovaného Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie), čl. 14 citovaného Dohovoru, čl. 13 citovaného Dohovoru (právo na účinný prostriedok nápravy),*

čl. 17 citovaného Dohovoru (zákaz zneužitia práv), čl. 47 a čl. 54 Charty základných práv EÚ, čl. 3 ods. 1 a ods. 2. čl. 4, čl. 5 a čl. 35 Dohovoru OSN o právach dieťaťa... čl. 15 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR, čl. 2 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 6 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru OSN o právach dieťaťa, čl. 40 Ústavy SR, čl. 2 ods. 1 Charty základných práv EÚ, čl. 3 ods. 1 Charty základných práv EÚ, čl. 24 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru OSN o právach dieťaťa, čl. 16 ods. 1 Ústavy SR, o čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 7 Charty základných práv EÚ, čl. 16 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru OSN o právach dieťaťa, o čl. 41 ods. 4 Ústavy SR, čl. 7 ods. 1 a čl. 18 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa... čl. 24 ods. 1 a ods. 2 Charty základných práv EÚ, čl. 33 ods. 1 Charty základných práv EÚ... čl. 18 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa.».

Ďalej sťažovatelia navrhujú zrušiť „procesný úkon Okresného súdu Bratislava V zo dňa 24. 04. 2012... ktorým bol nezákonne postúpený predmetný návrh... na nelegitímny Okresný súd Vranov nad Topľou... uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 30. 05. 2012, č. k. 4 P/102/2012-156... uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 27. 06. 2012, č. k. 4 P/102/2012-194... uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. 08. 2012, č. k. 2 CoP/69/2012-228... uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 02. 2013, č. k. 2 Cdo/381/2012-379“, vec vrátiť na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava V, zakázať okresnému súdu pokračovať v porušovaní základného práva a zastaviť konanie okresného súdu o návrhu sťažovateľa v 1. rade vo veci samej, prikázať okresnému súdu, aby konal ako „miestne príslušný súd“ a „odstránil protiprávny stav ohrozovania a porušovania uvedených základných práv“. Napokon sťažovatelia žiadajú aj o priznanie finančného zadosťučinenie v sume 55 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v zákone o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, ďalej označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa základné práva alebo slobody porušili, a tiež označenie toho, proti komu návrh smeruje.

Ústavný súd poukazujúc na § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde prípisom z 29. mája 2013 sťažovateľa v 1. rade vyzval na predloženie splnomocnenia na zastupovanie navrhovateľa advokátom v konaní pred ústavným súdom v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Výzva bola sťažovateľovi v 1. rade doručená 7. júna 2013.

Sťažovateľ v 1. rade vo svojej odpovedi z 8. júna 2013 poukázal na obsah svojej sťažnosti, v ktorej mal uviesť dôvody „*požadovanej samoobhajoby... vo verejnom a ústnom konaní pred Ústavným súdom SR*“. Uvedené dôvody spočívajú predovšetkým v argumentácii o prednostnej aplikácii dohovoru v zmysle čl. 7 ods. 5 ústavy, namietaní rozporu § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde s ústavou a dohovorom, viazanosti sudcov ústavného súdu pri rozhodovaní len ústavou a ústavnými zákonmi, nie však zákonmi (§ 14 zákona o ústavnom súde), a napokon aj vo výklade základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdom zaručeného čl. 47 ods. 2 ústavy, ktorý žiadnemu účastníkovi konania neustanovuje povinné zastúpenie v konaní. Sťažovateľ do vydania tohto rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom nepredložil.

Ak ústavný súd poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí ho o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa a tiež v jeho záujme výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať (III. ÚS 265/05, III. ÚS 81/08). V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa

§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne napr. III. ÚS 199/03).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to že, v právnych systémoch rôznych členských štátov Rady Európy je požiadavka, aby bol opravný prostriedok k súdu vyššej inštancie podaný advokátom, bežným javom [pozri napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Gillow proti Spojenému kráľovstvu, č. 9063/80 z 24. novembra 1986]. S obsahom ustanovení dohovoru nie je v rozpore ani to, ak vnútroštátny procesný predpis vyžaduje, aby bol účastník v konaní pred najvyššími súdnymi inštanciami zastúpený advokátom (pozri tiež rozsudky ESLP Kröhnert proti Českej republike, č. 60224/00 z 9. októbra 2001 a Meftah a ďalší proti Francúzsku, č. 32911/96 z 26. júla 2002). Takéto zastúpenie môže byť vyžadované dokonca aj u účastníkov, ktorí sú sami advokátmi. Aj judikatúra ústavného súdu stabilne vyžaduje, aby bol sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom právne zastúpený advokátom, v opačnom prípade podanú sťažnosť odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (II. ÚS 39/01, III. ÚS 136/07, III. ÚS 419/2010, IV. ÚS 276/2013).

Argumentácia sťažovateľa v 1. rade, ktorou sa snaží dosiahnuť prerokovanie sťažnosti ústavným súdom bez toho, aby bol v konaní právne zastúpený v súlade s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, však podľa názoru ústavného súdu nie je spôsobilá odôvodniť procesný postup, ktorý by sa odchyľoval od už uvedenej judikatúry ústavného súdu a ESLP. Povinné právne zastúpenie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom je ustanovené zákonom o ústavnom súde, ktorý upravuje podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov a bol vydaný na základe čl. 140 ústavy. Ústava v čl. 46 ods. 4 priamo odkazuje na zákonnú úpravu podmienok a podrobností realizácie základného práva na súdnu ochranu, pričom uvedeného základného práva sa možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy). Viazanosť sudcov ústavného súdu ústavou a ústavnými zákonmi pri svojom rozhodovaní v zmysle § 14 ods. 1 zákona o ústavnom súde neznamena, že sa pri prerokovaní vecí nemá ústavný súd riadiť procedurálnymi pravidlami ustanovenými zákonom vydaným podľa čl. 140 ústavy. Napokon zakotvenie povinného

právneho zastúpenia v určitom druhu súdneho konania (vrátane konania vedeného pred ústavným súdom) nemá žiadnu vecnú súvislosť s obsahom základného práva na právnu pomoc zaručeným v čl. 47 ods. 2 ústavy, keďže jeho podstata spočíva v povinnosti štátnych orgánov (vrátane súdov) umožniť každému účastníkovi konania poskytnutie právnej pomoci, a to za podmienok ustanovených zákonom. Napokon povinné právne zastúpenie ustanovené pre sťažovateľov zákonom o ústavnom súde nebráni žiadnemu účastníkovi konania vyjadriť svoj názor na okolnosti prípadu a formulovať na ich podporu vlastnú právnu argumentáciu.

Nadväzne na uvedené ústavný súd poznamenáva, že uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

Práve absencia kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľov sa podľa názoru ústavného súdu následne prejavila v zbytočnej rozsiahlosti sťažnosti (135 strán), v ktorej sa hodnotenie napadnutého postupu a rozhodnutí označených všeobecných súdov, ako aj sťažovateľmi formulovaná argumentácia mnohonásobne opakujú, čo napokon viedlo k nekonzistentnosti, ba až neurčitosti doručeného návrhu.

Uvedené výhrady platia, aj pokiaľ ide znenie petitu sťažnosti. Za závažný obsahový nedostatok petitu brániaci meritórnemu preskúmaniu sťažnosti ústavný súd považuje nedostatočné označenie práv, ktoré mali byť postupom a rozhodnutiami sťažovateľmi označených všeobecných súdov porušené. Aby bola formulácia návrhu na rozhodnutie úplná a zrozumiteľná, petit sťažnosti, ktorým je ústavný súd pri svojom rozhodovaní viazaný, by mal obsahovať presné a riadne označenie práva (resp. základného práva),

ktoré malo byť porušené, pričom nestačí len uvedenie ustanovenia ústavy, dohovoru, charty či Dohovoru o právach dieťaťa bez slovného vymedzenia práva, ktoré malo byť postupom či rozhodnutím porušené. Mnohé ustanovenia ústavy, charty či obidvoch dohovorov totiž obsahujú viacero rôznych práv, pričom zo znenia petitu sťažnosti v zásade nie je zrejmé, ktoré konkrétne právo malo byť podľa názoru sťažovateľov porušené. Uvedené je nevyhnutné pre vymedzenie hraníc, v ktorých navrhovateľ žiada realizovať ústavný prieskum dodržiavania základných práv a slobôd v konaniach realizovaných súdmi.

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľov nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Ústavný súd napokon považuje za žiaduce vyjadriť sa aj k zastúpeniu sťažovateľa v 2. rade, ktorý je maloletým dieťaťom, sťažovateľom v 1. rade ako jeho otcom. Je nepochybné, že sťažovateľ v 1. rade je spolu s matkou sťažovateľa v 2. rade zákonným zástupcom svojho dieťaťa podľa § 31 a § 32 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“). V prípade stretu záujmov rodičov o deti je však zastupovanie detí rodičmi podľa § 31 ods. 2 zákona o rodine vylúčené; v takomto prípade ustanoví podľa § 31 ods. 3 v spojení s § 60 ods. 1 zákona o rodine príslušný súd dieťaťu opatrovníka, ktorý bude dieťa v konaní (alebo pri určitom úkone) zastupovať (kolízny opatrovník). V konaní, v ktorom sa namieta porušenie práv, bol sťažovateľovi v 2. rade ustanovený kolízny opatrovník napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 4 P/102/2012-156 z 30. mája 2012. Z dôvodu stretu záujmov sťažovateľa v 2. rade so záujmami jeho rodičov je vylúčené, aby bol sťažovateľ v 1. rade ako jeho otec oprávnený podávať sťažnosť v mene sťažovateľa v 2. rade (obdobne II. ÚS 38/08, I. ÚS 240/08, I. ÚS 307/2010 a iné).

Vzhľadom na to, že sťažnosť v predloženej podobe nespĺňala náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde,

a ani po výzve ústavného súdu sťažovateľ v 1. rade nepredložil splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní, a napokon aj vzhľadom na to, že sťažnosť v mene sťažovateľa v 2. rade bola podaná osobou, ktorá pre stret záujmov nebola na takýto úkon oprávnená, ústavný súd sťažnosť, ktorou boli namietané porušenia označených článkov ústavy, dohovoru, Dohovoru o právach dieťaťa a charty postupmi a rozhodnutiami okresného súdu, Okresného súdu Bratislava V, krajského súdu a najvyššieho súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní, a to pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2013